

VLKY

ODEHNAT

UMÍM. ALE

MARTIN VAČKÁŘ, ONDŘEJ HAVELKA ZÍTRA SWING BUDE ZNÍTI VŠUDE

PREMIÉRA 19. ZÁŘÍ 2020
V DIVADLE ABC

REŽIE

DRAMATURGIE

HUDEBNÍ DRAMATURGIE

HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ

CHOREOGRAFIE

SCÉNA

KOSTÝMY

KOREPETICE

ONDŘEJ HAVELKA

KRISTINA ŽANTOVSKÁ

ONDŘEJ HAVELKA

JAN TRÍSKA, JURAJ BARTOŠ

JANA HANUŠOVÁ,

JAN KABELKA

MARTIN ČERNÝ

IVANA BRÁDKOVÁ

MIROSLAV LACKO

OBSAZENÍ

NINA HORÁKOVÁ

JIŘÍ ŠTRÉBL

KRYŠTOF KRHOVJÁK

EVELLYN PACOLÁKOVÁ

JAN MEDUNA

PETR KONÁŠ

HANUŠ BOR

VOJTĚCH HAVELKA

ZDENĚK VENCL

TEREZA KRIPPNEROVÁ

MARTIN KLAPIL

MARTIN ZBROŽEK

HRAJE

ORCHESTR ONDŘEJE

HAVELKY A JEHO MELODY

MAKERS

INSPICE
NÁPOVĚDA

EVA KUKUČKOVÁ
IVANA LUPAČOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ladislav Chalupa, Michal Kazda a Petr Holý. Světla Jan Beneš, Michal Machač a Kryštof Pokorný. Technika pod vedením jevištního mistra Ivana Jelínka. Rekvizity pod vedením Jany Vojáčkové. Garderoba pod vedením Miloslavy Faltové. Maskérna pod vedením Evy Hruškové. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Alena Hrbková.

SLOVO REŽISÉRA

Naše hudební komedie je hlavně o lásce, naději a jazzu. Jak jinak, to je přece můj svět. Záměrně jsme ji zasadili do období „nylonového věku“, jak nazval Josef Škvorecký první tři poválečná léta, protože tehdy se dostal český swing na vrchol.

Paradoxně v Americe, v kolébce jazzu, po válce začíná bigbandový swing atrofovat, dostává se do manýristického období a díky tlaku komerčních rozhlasových stanic „sládně“ a upadá do laciného popu. Není divu, že mnozí nejzářivější sólisté swingových big bandů opouštějí tento styl a vrhají se do bebopu, další přelomové kapitoly vývoje jazzu.

U nás se s příchodem svobody naopak swing rozezněl naplno a kapely se jen předháněly. Ale hlavně! – čeští muzikanti se konečně naučili swing hrát. Dalo by se říci, že téměř vyrovnali vývojový skluz, který jsme měli vůči Americe. Svědčí o tom gramofonové nahrávky, u nichž je patrný kvalitativní vzestup. Od prvních bigbandových pokusů, které vznikly za protektorátu, až k nahrávkám orchestrů Emila Ludvíka, Karla Vlacha či Ladislava Habarta z let 1947 až 1949. Bandy těchto tří kapelníků „válely“ opravdu skvěle. Jenže když už čeští muzikanti pracně vyšplhali po synkopických šprušlích a málem se dotkli jazzových hvězd, totalitní zvůle jim podkopala žebřík.

Komunistický převrat pohřbil všechny naděje, i ty swingové. Násilné restriktce komunistů vůči jazzu jako hudbě imperialistických agresorů vedly k jejímu úplnému zákazu. V roce 1949 ještě vzniklo pár skvělých nahrávek (v naší inscenaci z nich uvádíme *Sen bez konce* a *Tak ráda tě mám*), ale pak už byl definitivní konec. Řadě nejvýznamnějších osobností byla zakázána veškerá hudební činnost a mnozí z nich byli nuceni se uchýlit k emigraci. Nikdo z nich už ale na svou zářivou kariéru na poli swingové či taneční hudby nenavázal.

Jiří Traxler se o to pokusil v kanadském Montrealu. Když konečně dostal pozvání na audienci k jednomu významnému „menedžrovi“ místního šoubyznysu, pečlivě se připravil a předložil mu partituru aranžmá svých nejlepších skladeb. „Menedžr“ uznal, že jsou dobré, řemeslně dokonalé, ale vzápětí se mu omluvil, že tahle hudba je už pasé. A tak Jiří vyšel před kancelář a do nejbližší popelnice partituru zahodil, ukončiv tak svou hudební kariéru. Ale Traxler byl frajer a nic si z toho nedělal. Měl své rybářské pruty, a tak jen vyměnil tloušťtě řeky Lužnice za lososy kanadských bystřín.

Smutnější už byl osud Kamila Běhoučka, skvělého skladatele a swingového hot-harmonikáře. Ten v Německu odložil bílý smoking, oblékl Lederhosen (kožené krat'asy s padacím mostem) a živil se jako akordeonista v dechových kapelách.

Josef Stelibský, autor hudeb k padesáti českým filmům, nebyl vyloženě swingař, ale měl mimořádný dar vymýšlet nádherné melodie. I tento český hitmaker se v emigraci snažil prosadit jako skladatel. Nejprve v Německu, pak v Hollywoodu. Marně. A protože byl povahy křehčí, ukončil svůj život ve věku 52 let sebevraždou.

Ladislav Habart a Emil Ludvík zůstali. Habart se do pozdního věku potupně živil jako barový saxofonista a houslista. Emil Ludvík byl dokonce za svoje protikomunistické postoje vězněn.

Těmto věrozvěstům hudebního pokroku, kteří prosazovali v našich krajích jazz a dovedli jej v době nylonového věku na prvotřídní úroveň, bych rád naše představení věnoval.

Je tu však ještě jeden důvod, proč vzniklo toto představení. Veselící se, či dokonce swingující společnost v euforickém rauši „nylonového věku“ nevnímala, co se děje kolem nich. Mnozí si jaksí nepovšimli cílené bolševické propagandy, kterou komunisté řízení z Moskvy rozjeli okamžitě po skončení války. Jiří Traxler, s nímž jsem měl to štěstí setkávat se osobně, vzpomínal na ony tři poválečné roky jako na nejkrásnější léta svého života. Vše

se mu dařilo, pracovní nabídky se jen hrnuly, tak proč by se zajímal o politické dění. Když přišel únorový komunistický puč, byl Traxler na horách lyžovat a vůbec netušil, co se v Praze vlastně stalo. Přiznal se mi, jak strašně byli hloupí.

Nevím, kde hledat příčinu téhle sebezničující pasivity, jež je v českých luzích a hájích obhajována ráznou myšlenkou „vono to nějak dopadne“. Je to naivita, zaslepenost z iluzorní svobody a nečekané prosperity? Nebo obyčejná lenost a pohodlnost?

Toto budiž mementem, které zazní, byť v bláznovském kabátu, v naší inscenaci. Pozdě bylo v únoru 1948 bycha honiti. Nedopust' me, aby bylo zas! Nebud' me tak naivní, jako byli oni! Braňme demokracii, než nám zbydou oči pro pláč, jako zbyly jim!

– ONDŘEJ HAVELKA

NYLONOVÝ VĚK – OD KONCE VÁLKY DO VÍTĚZNÉHO ÚNORA

Po vítězném povstání a následném obnovení Československa nastaly euforické oslavy konce dlouhé války. Při nich se tančilo také na jazzové rytmy, jak to popsal v závěru *Zbabělců* Josef Škvorecký. Právě tento básník swingu vymyslel i poetické označení pro následující období, jež trvalo jen necelé tři roky, nylonový věk. „*Zmizel zákaz tance na veřejnosti, velké (z dnešního hlediska mamuti) kavárny rostly jako houby po dešti. Z nich se rozléhaly zvuky swingových big bandů a před mladou generací se náhle otevřela perspektiva svobodného života,*“ charakterizoval poválečnou atmosféru Lubomír Dorůžka.

Právě nylonové dámské punčochy, nylonky, nedostatkové zboží, kterým disponovali američtí vojáci, představovaly pro některé příslušníky mladé generace symbol tohoto krátkého období relativní svobody.

Škvoreckého novela *Konec nylonového věku* napsaná v roce 1950 mohla vyjít až v roce 1967.

– PETR KOURA: SWINGAŘI A POTÁPKY V PROTEKTORÁTNÍ NOCI

VŮBEC NIC NEMÁ SMYSL, KDYŽ TO NESWINGUJE

Do českých zemí přicházel swing v podobě, která se značně shodovala s pocitem svobody a touhou po porušování konvencí. „*Zatímco americká swing music v polovině 30. let usilovala o začlenění původní afroamerické hudební a estetické tradice do hodnotového systému bělošské společnosti, a tedy i do kontextu tradiční evropské hudby, v našich poměrech představoval swingový styl první soustavnou a relativně neautentičtější informaci o „skutečném“, tj. především černošském jazzu,*“ píše hudební vědec Josef Kotek. Protektorátní jazzoví hudebníci (a jejich mladí fanoušci) tak pod označením swing rozuměli v prvé řadě nikoliv uhlazená hudební seskupení, ale „živočišný“ hot-jazz. (...)

Rozdíl mezi „sladkým“ jazzem a hot-jazzem si dobře uvědomíme při poslechu jedné z emblematických skladeb swingové éry, písně *It Don't Mean a Thing If It Ain't Got That Swing*, zkomponované Dukem Ellingtonem v roce 1931. (...) Tato píseň rezonuje i v českém prostředí – odkaz na ni najdeme kupříkladu ve slavné povídce Josefa Škvoreckého *Eine kleine Jazzmusik*: „V té dávné době, kdy jsme já a kluci z našeho pozdějšího bandu objevili milovaného Jaroslava Ježka, v době, kdy veliký Duke za oceánem vyslovil magickou formuli a vyjádřil základní pravdu našeho věku: Dejte si říct: bez swingu to neznamena nic...“ Zpěvák Ondřej Havelka název této písně pro změnu překládá jako *Vůbec nic nemá smysl, když to neswinguje*.

– PETR KOURA: *SWINGAŘI A POTÁPKY V PROTEKTORÁTNÍ NOCI*

Milovali jsme taky podivnou hudbu
Dovedla nás opít svojí primitivní vášní
Možná že za dvacet let už nebude
(A kdoví budeme-li my)
Snad byla stvořena jen pro nás

Ta hudba
To bylo víc než věda a všechno umění
Víc než náboženství a politika
Víc než bolest a tíseň a strach

Doposud zní v kavárnách!
Doposud zní v kavárnách!

Proto nezoufejte!

– ÚRYVEK Z BÁSNĚ JOSEFA ŠKVORECKÉHO: *NEZOUFEJTE!* (1946)

KAREL VACEK U VÍTĚZNÝCH PRAPORŮ

Po válce se do osvobozeného Československa vraceli i někteří příslušníci starší generace, kteří 30. a 40. léta přežili v zahraničí. Tak přijeli z Ameriky stárnoucí rodiče, kteří se rozhodli dožít zbytek svého života doma. Přivezli své úspory a nabídli je synovi, který válku přečkal v Praze. Myšlenka podnikání lákala a založení nového zábavního podniku v centru Prahy vypadalo jako správný nápad. Tak vznikla v Hybernské ulici v místech pozdějšího Srdíčka taneční kavárna ambiciózního jména U vítězných praporů. Název dobře zachycoval dobovou atmosféru a podnik ve svém začátku svědčil o tom, kolik bylo investováno do jeho zařízení. Byla to místnost asi pro 120 hostů s velkým barovým pultem, vybavená na tehdejší dobu s velkým efektem, méně však už s odpovídající rozvahou. Jednou z jejích atrakcí byl například zdola osvětlený skleněný zrcadlicí parket, který měl přitahovat tanečnický. Tento účel možná splnil – odpuzoval však tanečnice, takže když dámy vytrvale odmítaly vstupovat

na zrcadlicí plochu, musela být celá dekorace opět značným nákladem vyměněna. Podle původních představ se měl podnik stát střediskem „lepší“ společnosti a záře a lesk společenského života měly patřit k jeho znakům. Na slavnostní zahájení skutečně přišli tři generálové ve slavnostních uniformách a Vackův sedmičlenný orchestr začínal úvodní koncertní program Adamovou ouverturou *Kdybych byl králem* a Straussovým valčíkem. Ale očekávaný společenský lesk se rychle měnil v podezřele oprýskávající pozlátka. (...)

Z Vítězných praporů se brzy stalo Srdíčko, podnik, jehož klientela sestávala tehdy spíše ze zákazníků, kteří měli na to pobavit se podle vlastního vkusu – přičemž tento vkus neodpovídal vždy normám společenského chování. Blízkost nádraží Praha-střed přispívala k tomu, že podnik začal plnit také funkci přestupní stanice nebo čekárny. Hudebníci se tu mohli vyžít snad tak do půlnoci, potom – přinejmenším do čtyř ráno – už následovala hudba na přání, při níž populární Fibichův *Poem* představoval nejvyšší a spíše výjimečnou mez posluchačských nároků. Karel Vacek vydržel v Srdíčku dvě sezóny, včetně letních zájezdů na přehradu v Bystřičce. Rozloučil se s podnikem za podobných okolností, za nichž odcházel z vojny. Dlouho napínaná struna prostě praskla.

– LUBOMÍR DORŮŽKA: *KAREL VACEK*

„TRAFOUŠ“ A POTÁPKY

Nedělní dopoledne i odpoledne se odehrávala na „Trafouši“ – mezi Můstkem a křižovatkou Václavského náměstí s Vodičkovou, a byla pro mladé muže téměř povinná. Vyrazilo se v plné potápkovské zbroji: s širokým klobasem „tatrou“ na hlavě, s pěkně dlouhým světlým sakem, s botami na vysokých podrážkách (tzv. maďary), občas i s anglicky svinutým deštníkem. Ti nejpravověrnější (a nejmovitější) měli do podpatků zamontované i malé žárovíčky, propojené na baterii, ukrytou v kapse. Když se v kapse zmáčkli vypínač, fungovaly jako blinkry: zatáčím doleva nebo doprava. Skupinky, které se při korzování potkávaly, se zdravily sborovými hesly, která byla jejich poznávací značkou. Objevil-li se v protisměru elegán známý pod jménem „Papír“, pozdravilo ho zvolání protijdoucí skupiny „*Ho ho Papír!*“, na což Papírova skupina sborově odpověděla: „*Žere lidi!*“

– LUBOMÍR DORŮŽKA: *PANORAMA PAMĚTI*

MÓDNÍ STYL POTÁPEK A GEJBLÍKŮ, BEDEL A KRISTÝNEK

Výstřední šaty a účes potápek alias gejblíků měly šokovat at' už protektorátního šosáka, nebo poválečného obhájce pracujícího lidu.

„Čistokrevným potápkovským sakem rozumí se pouze takové, které sahá aspoň 15 cm nad kolena. Jeho podstatným znakem jest lahovitě vycpání ramen (kterým jsou tato podstatně snížena) a hlavně – délka. (...) Dvouřadová fasona se zapíná pouze na spodní knoflík, aby

hrudní partie malebně zfalduvatěla. Je-li (sako) zhotoveno ze sportovní látky, tu bývá zpestřeno množstvím průstřihů, rozparků, nabírání, našitých kapes, pásků atd.

V místech, kde lidé nosí klobouk, čepici či baret, umístí uje potápka předmět řečený tatra, který svým tvarem budí ve vás jen matné vzpomínky na obyčejný měkký klobouk. Jest to vznosná homole opatřená na dolní straně střechou, šířky cowboyského klobouku zvaného stetson, na horní pak promáčknutá do aerodynamického tvaru. (...)

Na rozdíl od potápký samečka neodlišuje se (bedla) svým úbořem tak nápadně od obyčejných smrtelníků. Aby však tady bylo nějaké poznávací znamení, vězme, že její sukně musí být tak krátké, aby odhalovaly ještě nějaké to místečko nad malebnými partiemi kolenních kloubů, a že podpatky střeřičků dosahují maximální výšky. Také účes nabývá neobyčejné složitosti a nutí k přemýšlení o délce doby, která byla strávena (sic) jeho úpravou. (...)

Avšak doménu potápků i jejich činnosti jest a zůstane taneční parket. Neboť zde se mohou oddati pohybovým orgiím svého náboženského tance, širší veřejnosti známého pod jménem swing, v němž se sdostatek může uplatnit všechno živelné bohatství potápkovy duše. (...) Co potápka, to horlivý stoupenec hot-jazzu.“

– JIŘÍ BRDEČKA: ČTENÍ O POTÁPKÁCH, V ČASOPISE EVA (1941)

Při swingovém tanci bylo nutno po určitých krocích nadskočit a zase klesnout do kolenou, zkrátka tančit, jako když se člověk potápí pod vodu a občas vystrčí hlavu, aby se nalapal vzduchu. „Při ,svinčení‘ potápka se svou tanečnicí dělá podřepy, potápějí se, mizejí a zas se vynořují na jiném místě sálu.“

– JOSEF BENEŠ: POTÁPKY A POTÁPNICE, NAŠE ŘEČ (1941)

Účes potápek tvořily zprvu delší vlasy, buď vzadu kolmo zastřižené, nebo podtočené kulmou „do ruličky“. Účesu se také někdy říkalo „havel“, což se zase odvozovalo od účesu mládeží oblíbeného Karla Havlíčka Borovského. Později v průběhu protektorátu, kdy jim bylo spíláno „pačesaté hlavy“ nebo „připitomnělí pačesáči“, si swingoví výstředníci začali pověstnou ruličku vyrábět přímo na hlavě. Kohout na hlavě s vlnou uprostřed (trochu připomínající účesy pankáčů) se později nazýval „eman“.

Inspiroval je také úzký knírek amerického herce Clarka Gabla, od kterého se odvozoval i další název pro potápky „gejblíci“.

– PETR KOURA: SWINGAŘI A POTÁPKY V PROTEKTORÁTNÍ NOCI

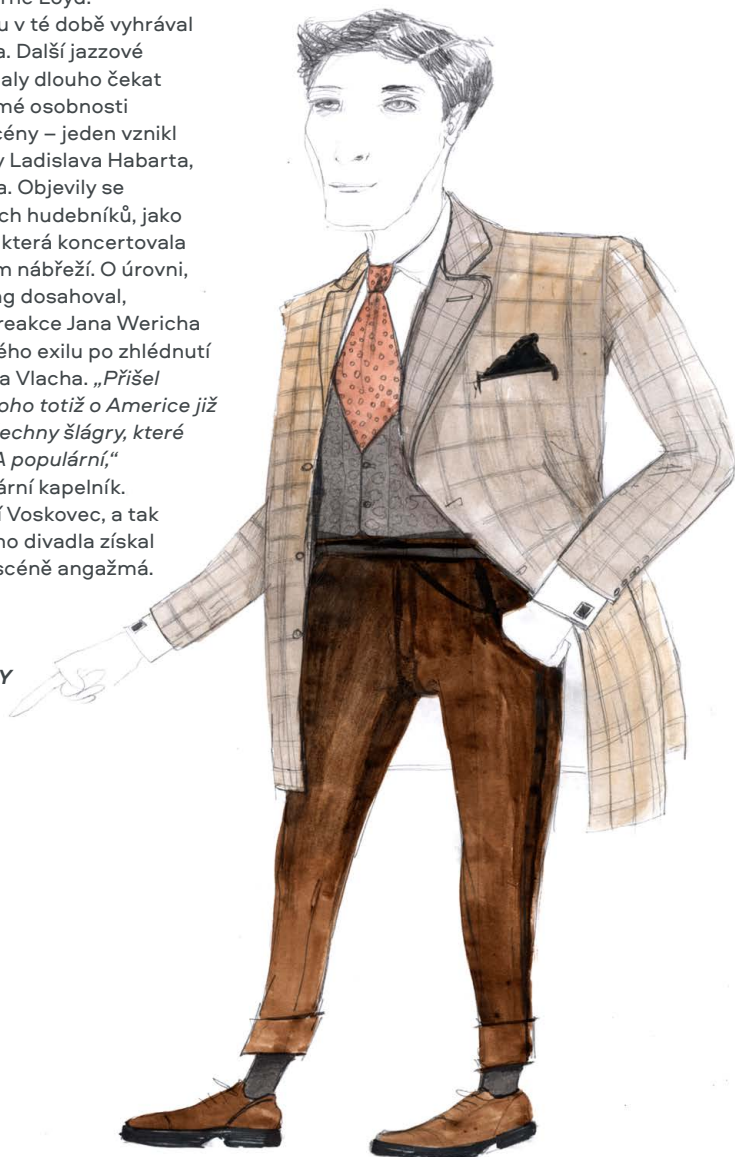
PŘÍPAD S MANŠESTREM

V listopadu 1947 se o swingových výstřednicích hovořilo dokonce na půdě parlamentu. Stalo se tak v průběhu jednání zásobovacího výboru, který řešil problémy v distribuci textilu a hledal řešení pro potírání černého obchodu. V rámci rozpravy tehdy poslanec KSČ Josef Horn prohlásil: „Měli bychom zde volat po stanném právu nad veškerým textilním průmyslem. Bylo by účelné zeptat se ministra spravedlnosti, jak se provádí zákon proti černému obchodu. Je zde případ s manšestrem. Počítalo se s ním na pracovní oděvy, ale maloobchod jej nedostal a za to jej nosí každá potápka po Praze v nejrůznějších barvách... Odkud jej mají? Unikaly tu nepochybně řádné spotřebě celé vlaky.“

SWING HIGH!

Do Plzně za americkými jazzmany (z vojenských orchestrů) nejezdily jen tancechtivé dívky, ale i přední hudebníci a čerpali od nich inspiraci. (Americký jazzový tanec, odvozený z lindy hopu – boogie-woogie k nám přivezli právě američtí vojáci.) Několik týdnů zde strávil Karel Vlach a po návratu do Prahy založil nový orchestr, se kterým od července 1945 vystupoval v pražské kavárně Loyd. V nedalekém Lucerna baru v té době vyhrával big band Kamila Běhounka. Další jazzové orchestry na sebe nenechaly dlouho čekat a v jejich čele stanuly známé osobnosti protektorátní swingové scény – jeden vznikl pod taktovkou saxofonisty Ladislava Habarta, další sestavil Arnošt Kavka. Objevily se i soubory složené z mladých hudebníků, jako byla skupina Swing Stars, která koncertovala v kavárně SIA na vltavském nábřeží. O úrovni, jaké český poválečný swing dosahoval, poměrně dobře vypovídá reakce Jana Wericha navrátilivšího se z amerického exilu po zhlédnutí vystoupení orchestru Karla Vlacha. „Přišel a skoro omdlel. My jsme toho totiž o Americe již dost věděli a hráli jsme všechny šlágry, které byly právě v té době v USA populární,“ vzpomínal později legendární kapelník. Obdobně nadšený byl i Jiří Voskovec, a tak po obnovení Osvobozeného divadla získal Vlachův orchestr na této scéně angažmá.

– PETR KOURA:
**SWINGAŘI A POTÁPKY
V PROTEKTORÁTNÍ
NOCI**

TVŮRCI

ONDŘEJ HAVELKA

Absolvoval herectví na DAMU a operní režii na JAMU. Šest let působil ve Studiu Ypsilon nejprve v Liberci, později v Praze. Brzy se prosadil jako filmový a televizní herec (čtyři hlavní filmové role, dvě v televizních seriálech). V roce 1989 začal pracovat také jako scenárista a režisér v televizi.

Od studentských let se věnuje jako zpěvák, tanečník a stepař interpretaci jazzové a populární hudby 20.–40. let 20. století. Natočil šest alb s Original Prague Syncopated Orchestra, pro který napsal a spolurežiroval hudební film *Stříbrná růže* oceněný na festivalu v Montreux v roce 1991. V roce 1995 vytvořil jako scenárista, interpret i režisér sérii tří klipů, z nichž jeden získal ocenění na Czech Grammy 1995 a další byl vysílán na MTV. V témže roce založil vlastní swingový big band Melody Makers, se kterým koncertuje dodnes. V roce 1996 mu Akademie Czech Grammy udělila titul Jazzman roku. Vytvořil celou řadu hudebních dokumentů, klipů a hudebních portrétů – např. J. Traxlera, M. Kožené, i filmových zpracování oper, mj. G. Scarlattioho, Ch. W. Glucka ad. Stejně bohatá je jeho režie divadelní, operní a muzikálová: *Nagano, hokej v opeře, Prodaná nevěsta, Zlatovláska, Hoffmannovy povídky, Muži v offsidu, La Bohème, Netopýr, Saturnin, Příhody lišky Bystroušky, V rytmu swingu buší srdce mé* ad.

V roce 2018 měl premiéru jeho celovečerní hraný film *Hastrman*.

MARTIN VAČKÁŘ

Studoval anglistiku a japonologii na FF UK v Praze, od roku 1967 rok japonštinu v Tokiu na Mezinárodní křesťanské univerzitě ICU a rok na Curyšské univerzitě ve Švýcarsku. Po návratu pokračoval na FF UK v Praze ve studiu japonologie a sinologie. Po roce 1981 působil jako publicista na volné noze, překladatel

a tlumočnick z japonštiny. Od roku 1989 pracuje jako koordinátor japonských televizních štábů při natáčení dokumentárních programů o české hudbě, kulturních památkách, historii, holocaustu, sportu aj. Jako moderátor provázel hodinový televizní dokument o Japonsku režiséra J. Špáty *Japonsko – má láska* (1992) oceněný jako nejlepší dokument roku. V roce 2018 obdržel japonský Řád vycházejícího slunce se zlatými a stříbrnými paprsky za celoživotní aktivitu a přínos pro česko-japonské kulturní vztahy. Vedle toho se věnuje psaní scénářů pro hudební divadlo, za mnohé *Má férová Josefína, Muži v offsidu* (podle K. Poláčka), *Saturnin, Zločin v Posázavském Pacifiku, V rytmu swingu buší srdce mé* ad., za které s O. Havelkou sklidili mnohá ocenění.

MARTIN ČERNÝ

Pedagog Katedry scénografie DAMU a umělecký ředitel sekce výroby Národního divadla absolvoval scénografii na KALD DAMU v roce 2000. Od té doby vytvořil více než dvě stovky scénických a kostýmních výprav všech žánrů v divadlech v České republice, na Slovensku, Ukrajině, v Rusku a Rakousku.

Spolupracoval s režiséry I. Rajmontem v Národním divadle, s H. Burešovou (za scénu k inscenaci *Polední úděl* v Divadle v Dlouhé získal v roce 2011 Cenu Alfréda Radoka) a O. Havelkou (např. *Muži v offsidu, V rytmu swingu buší srdce mé*). V baletu pak především s L. Vaculíkem. Vytváří scénografii na mnoha činoherních scénách v Praze: Divadlo Na zábradlí, Divadlo v Dlouhé, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na Fidlovačce; i mimopražských: Divadlo F. X. Šaldy v Liberci, Klicperovo divadlo v Hradci Králové, Jihočeské divadlo České Budějovice, Mahenovo divadlo a Městské divadlo Brno ad. Hostoval také v Akademickém divadle v Jaroslavi a Divadle Ivana Franka v Kyjevě.

Scénograficky se podílel na operách v Janáčkově divadle, Divadle J. K. Tyla, Divadle Antonína Dvořáka a Slovenském národním divadle. Stejně pestrá je jeho spolupráce v oblasti žánrů baletu, operety a muzikálu.

IVANA BRÁDKOVÁ

Vystudovala scénografii na DAMU v Praze, kde se i v roce 2005 habilitovala jako docentka, a v letech 1998–2018 na Katedře scénografie vyučovala. Spolupracuje s celou řadou pražských i regionálních divadel: Divadlo pod Palmovkou, Viola, DOX, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na Jezerce, Švandovo divadlo, s divadly ve Zlíně, Plzni, Ostravě, Pardubicích ad. Stejně bohatá je její spolupráce s Českou televizí na mnoha inscenacích. Vytvořila více než tři sta divadelních, filmových a televizních převážně kostýmních výprav. Zahraniční práce realizovala ve Francii, Rakousku a Polsku a samostatné výstavy měla na Kuksu, Salonu české scénografie a v Osace.

JANA HANUŠOVÁ

Vystudovala Taneční konzervatoř a taneční pedagogiku AMU. Krátce tančila v divadlech, filmech (např. ve filmu *Amadeus* M. Formana) a televizi. Svou choreografickou práci začala triptychem v Divadle v Řeznické (*Hello Dolly*, *Polská krev*, *Carmen*) s režisérem O. Ševčíkem. Dlouhodobě spolupracuje s režiséry H. Burešovou, O. Havelkou a M. Hanušem. Od roku 2011 také s ostravským divadlem v inscenacích Š. Cabana, G. Petrákově a T. Jirmanu. Jejími obory jsou klasický tanec, jazz, step a taneční groteska. Jako choreografka působí i ve filmu a v reklamě. Je spoluzakladatelkou originálního pohybového divadla Veselé skoky. Na Katedře činoherního divadla DAMU vyučovala v letech 1987–2018 tanec, step a jevištní pohyb.

JAN KABELKA

Vystudoval architekturu a v roce 2007 začal tančit v tanečním studiu Zig-Zag. Od té doby se věnuje převážně swingovým tancům lindy hop, charleston, balboa, shag, blues. Zúčastnil se různých workshopů po celé Evropě. V roce 2011 spoluzaložil vlastní taneční školu Swing Busters. Rok na to spolupracoval s režisérem

M. Tycem a choreografkou K. Hejnovou na divadelní inscenaci *Škola základ života* v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích. Podílel se choreograficky i tanečně na inscenaci *V rytmu swingu buší srdce mé* v Národním divadle v režii O. Havelky. Vyhrál taneční soutěž Jack & Jill na festivalu Plenty Hot (2012, 2013) a ve stejné soutěži na Vienna Hot Swing Jam (2012) se umístil třetí. Spolupřádá různé taneční akce, převážně tančírny a workshopy. Věnuje se popularizaci swingu.

JAN TŘÍŠKA

Vystudoval klarinet a saxofon na ZUŠ v Českých Budějovicích a již během studií hrál v jazzovém saxofonovém kvartetu, Tanečním orchestru ZUŠ a v místní kapele Spooky Original Swing Band. Poté nějaký čas věnoval i Konzervatoři Jaroslava Ježka. Od roku 1997 je stálým členem orchestru Ondřeje Havelky a jeho Melody Makers, ve kterém se postupně stal i jedním z aranžérů skladeb. Vystupuje také s menšími jazzovými formacemi, např. unORGANized band, a natáčí filmovou hudbu. Nějakou dobu hrál i v Originálním Pražském Synkopickém Orchestru a v Orchestru Sester Havelkových.

JURAJ BARTOŠ

Významný interpret vážné i jazzové hudby vystudoval konzervatoř a VŠMU v oboru trubka v Bratislavě. Během studií působil v několika big bandech, hrál v Kvartetu Emila Viklického, účinkoval na jam session s trumpetistou D. Gillespiem a flétnistou J. Stivínem v Praze. Získal první místo v soutěži Repetition New-Orleans Jazz v Saint-Raphael ve Francii ad. Je laureátem Mezinárodní tribuny umělců UNESCO při Bratislavských hudebních slavnostech, držitelem dvou cen Slovenského hudebního fondu a také finalistou Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro, kde získal Cenu hlavního města Prahy. Od roku 1991 vystupoval jako sólista se Slovenskou filharmonií ad.

Rovněž spolupracoval s předními jazzmany a big bandy včetně Nouvelle Cuisine, Orchestru Gustava Bromy nebo Vienna Art Orchestra. Je hudebním ředitelem, prvním trumpetistou a aranžérem bandu Bratislava Hot Serenaders a také orchestru Ondřeje Havelky a jeho Melody Makers, s nimiž se věnuje interpretaci jazzu a taneční hudby 20. a 30. let minulého století.

MIROSLAV LACKO

Multižánrový pianista a klávesista vystudoval Statní konzervatoř v Praze i Konzervatoř Jaroslava Ježka. Záhy po studiích nastoupil do orchestru Ondřeje Havelky a jeho Melody Makers. Během let vystupoval v několika divadelních inscenacích, jako byly třeba *Dobře placená procházka* v režii M. Formana nebo *Saturnin* v režii O. Havelky v Městských divadlech pražských. Je také členem několika dalších kapel, např. projekt Ohm Square, Xavier Baumaxa band ad.

HERCI

JIŘÍ ŠTRÉBL

V Městských divadlech pražských působí od roku 2019. Nesměl studovat střední školu, vyučil se tedy prodavačem. Za studií na VŠE udělal konkurz do A studia Rubín, které tehdy vedli E. Salzmanová s O. Pavelkou. Později se stal členem vznikajícího spolku Kašpar, s nímž hrál v Rokoku a v Celetné, posléze přešel se skupinou M. Dočekala do divadla Komédie. Po odchodu M. Dočekala do Národního divadla zůstal na volné noze, do Komédie se vrátil díky J. Nebeskému a stal se jedním z výrazných protagonistů éry D. D. Pařízka. V posledních letech hostoval či hostuje např. v Činohře Národního divadla, A studiu Rubín nebo Divadle Na zábradlí, pravidelně spolupracoval

s Divadelním studiem Továrna. Často se objevuje i ve filmu a v televizi.

HANUŠ BOR

V angažmá v Městských divadlech pražských je od roku 2007. První herecké zkušenosti získal na přelomu 50. a 60. let jako dětská filmová hvězda. Vedle účinkování na filmovém plátně se věnoval také dabingu, zpěvu a v dětských rolích se představil i na několika pražských divadelních scénách včetně MDP. Děťství strávené před kamerou ovlivnilo jeho následné rozhodování o profesní budoucnosti. Vystudoval herectví na DAMU a poté přijal nabídku angažmá v libereckém Divadle F. X. Šaldy, kde vytvořil množství různorodých rolí. V 90. letech působil pár let v Divadle Labyrint a po jeho zrušení prošel jako nezávislý umělec několika pražskými scénami. Spolupracuje s televizí i rozhlasem.

NINA HORÁKOVÁ

V Městských divadlech pražských hraje od roku 2015. V roce 2012 završila studium činoherního herectví na DAMU. V průběhu studia projevila svůj výrazný hudební talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce. V Divadle Kalich se představila jako Frencha v muzikálu *Pomáda*. Účinkovala také v několika projektech divadla Veselé skoky (*Chabrus line*, *Ve stanicí nelze*). V roce 2014 vstoupila do angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav, kde ztvárnila např. Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondině*, Oonu Chaplinovou v inscenaci *Chaplin* ad.

EVELLYN PACOLÁKOVÁ

V Městských divadlech pražských je od roku 2008. Narodila se ve slovenských Košicích. Po studiích na JAMU v Brně nastoupila do angažmá v olomoucké činohře, kde ztvárnila mnoho výrazných rolí jako Mahulenu ve hře *Radúz a Mahulena*, Sylvii ve *Dvou kavalírech*

z *Verony*, Katynku v *Katynce z Heilbronn*u, Tat'ánu v *Evženu Oněginovi*, Markétku v obou dílech Goetheho *Fausta*, Barunku a Boženu Němcovou ve hře *Mně zašlá léta vrat'te* či paní Lyonsovou v muzikálu *Pokrevní bratři*. O jejím výrazném hereckém talentu svědčí Ceny za nejlepší výkon sezony 2000/01 (Larisa v inscenaci *Bez věna*), sezony 2003/04 (Beatrice v *Mnoho povyku pro nic*) a především Cena Thálie 2005 pro mladého činoherce do 33 let.

KRYŠTOF KRHOVJÁK

Hercem Městských divadel pražských je od sezony 2019/20. Vystudoval módní návrhářství ve Frýdku-Místku. Studia herectví na KALD DAMU, pod vedením J. Mikuláška a D. Viceníkové, absolvoval rolí koktavého Vaška v autorské inscenaci *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018* v režii P. Erbeše a B. Jedináka. Od začátku studií na DAMU spolupracuje s divadelním souborem Tygr v tísní ve Vile Štvanice: *Synáčci* T. Loužného, *Vořezávátka* a *Berlín Alexanderplatz* I. K. Kubáka a M. Novákové. Dále hostuje v Divadle D21 v titulní roli inscenace *Utrpení mladého Werthera* režiséra J. Šmída.

PETR KONÁŠ

V Městských divadlech pražských je od sezony 2018/19. Vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou. Pět let působil v Západočeském divadle v Chebu, kde si zahrál třeba Romea v Shakespearově *Romeovi a Julii*, Milouše ze *Saturnina*, Dona Josého v *Carmen* aj. Dalších šest let pak strávil v angažmá v Divadle J. K. Tyla v Plzni. Mezi jeho tamější role patřil např. Kazimír v *Kazimírovi a Karolíně*, kníže Václav v Tylových *Krvavých křtinách* nebo baron Tuzenbach ze *Tří sester*. Známý je také z televizních seriálů *Ordinace v růžové zahradě*, *Cesty domů* a *Modrý kód*.

ZDENĚK VENCL

V Městských divadlech pražských je v angažmá od roku 2009. Herectví se začal věnovat v mosteckém amatérském souboru J. K. Tyla. Po maturitě na báňské průmyslovce v Duchcově si podal přihlášku na DAMU. V letech 1991–1994 spolupracoval se spolkem Kašpar (mj. hrál v inscenaci *Hodina mezi psem a vlkem*). Po rozdělení souboru odešel společně s M. Dočekalem do divadla Komédie, kde byl v angažmá až do roku 2002. Následovalo období profesní nezávislosti, kdy se intenzivně věnoval své zálibě v kulturistice. Průběžně ale účinkoval na různých pražských scénách (Branické divadlo, Divadlo Bez zábradlí, Divadlo Palace) a v muzikálech *Krysař* a *Excalibur*.

JAN MEDUNA

Absolvoval herectví na DAMU v roce 2006. V Městských divadlech pražských hostoval v inscenacích *Hráči*, *Šakalí léta*, *Pan Kaplan má třídu rád* a *Saturnin*. Deset let byl v angažmá v Divadle v Dlouhé, poté spolupracoval s téměř všemi pražskými scénami a také libereckým Divadlem F. X. Šaldy. Patnáct let působí v kapele Fekete Seretlek, s níž hrál v inscenaci s názvem *Kar* v Paláci Akropolis. Angažuje se také v tanečních divadlech Veselé skoky, Lindo, hop! a podílí se na sérii charitativních vánočních koncertů *Zkoleduj se*. Hrál ve filmech *Tobruk*, *Rytmus v patách*, *Nabarvené ptáče*, *Šarlatán* a v televizních seriálech *Případy 1. oddělení*, *Specialisté* a *Labyrint*.

TEREZA KRIPPNEROVÁ

Na Pražské konzervatoři studovala obor populární hudba a jazz a na DAMU činoherní herectví. Účinkovala v divadlech Rokoko, Hudebním divadle Karlín a Indigo Company. Hrála také v divadle Aqualung a v souboru BodyVoiceBand. Zpívala v kapelách Discoballs a The Spankers, Green Smatroll, Golden Prague Big Band Prague aj. Od roku 2017 zpívá

se svou dvorní kapelou The Masters, s níž vydala album *Out of the Blue*.

VOJTĚCH HAVELKA

Vystudoval Pražskou konzervatoř, kde se věnoval hře na kytaru, tahací harmoniku, klavír a zpěvu. Od roku 2015 je členem orchestru Ondřeje Havelky a jeho Melody Makers, kde hraje, zpívá, tancuje a moderuje. V Městském divadle Mladá Boleslav účinkoval v inscenacích *Zločin v Posázavském Pacifiku* a *Muži v offsidu*. V Městských divadlech pražských ztvárnil roli Milouše v inscenaci *Saturnin*.

MARTIN KLAPIL

Od roku 2014 studuje hudebně-dramatický obor na Pražské konzervatoři. Během studia dva roky hostoval v plzeňském Divadle J. K. Tyla v muzikálu *West Side Story*. Je členem Divadla U22, kde hraje v inscenacích *O klucích aneb Jsem kuchta!* a *Smečka*. V Divadle Na Rejdišti hrál Malvolia v Shakespearově *Večeru tříkrálovém*. V roce 2019 na Pražské konzervatoři účinkoval v inscenacích *Hysterikon* I. Lausandové a *Pěně dní* B. Viana. V Městských divadlech pražských hostuje v muzikálu *Lazarus*. Objevil se i před kamerou v roli Josefa Žižky ve filmu *Zlatý podraz* režiséra R. Špačka.

MARTIN ZBROŽEK

Studoval na teplické konzervatoři hru na housle, od mládí se věnoval i herectví. Působil v různých hudebních skupinách, později v orchestru Ondřeje Havelky a jeho Melody Makers. Po odchodu od O. Havelky hrál jazz po celé Evropě, nakonec se k Melody Makers zase vrátil. V roce 1989 emigroval s rodinou. Po návratu vystupoval s pohybovým divadlem Leen Teatro P. Štorka a v improvizovaném divadle Vizita jako herecký partner J. Duška. Několikrát

moderoval předávání filmových ocenění Český lev. Spolupracoval s Baletem pražského i brněnského Národního divadla. V Městském divadle Mladá Boleslav hrál v hudebních komediích *Muži v offsidu* a *Zločin v Posázavském Pacifiku*, *V rytmu swingu buší srdce mé* v ND Praha a *Saturninovi* v Městských divadlech pražských v režii O. Havelky. Hrál také v mnoha filmech: *Kouř*, *Samota*, *Všichni moji blízcí*, *Ženy v pokušení*, *Gyml*, *Mazaný Filip*, *Jedna ruka netleská* ad. V současnosti má improvizáční trio Milostný trojúhelník a učí na HAMU na Katedře nonverbálního divadla a Katedře jazzu.

MARTIN VAČKÁŘ, ONDŘEJ HAVELKA
ZÍTRA SWING BUDE ZNÍTI VŠUDE

Pátá premiéra sezony 2020/21.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Kristina Žantovská.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony
a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.

Výroba dekorace Sedldekor Hořátev.

Autory dramatického textu zastupuje spolek DILIA, divadelní,
literární, audiovizuální agentura z. s., Krátkého 1, Praha 9.

Hudba v představení užita na základě licence OSA.

HALO 83212 (Emil Ludvík, Jaroslav Moravec)

T'Aint What You Do (Sy Oliver, James Young)

Boogie Woogie Bugle Boy (Hughie Prince, Don Raye)

Sen bez konce (Jiří Baur, Jiří Traxler)

Rythme dans le coeur (Jack Fitzgerald Geddes, Jaroslav Moravec)

Slunečnice (Blahoslav Emanuel Nováček, Josef Gruss)

I Fall in Love Too Easily (Jule Styne, Sammy, Cahn)

Hledám stín (Josef Stelibský, Jarka Mottl)

Tak ráda Tě mám / You Go To My Head (John Frederick Coots,

Haven Gillespie, Jiří Traxler, Vlastimil Hála)

Škoda, že nejste kouzelníkem (Blahoslav Emanuel Nováček,

František Kožík, Oldřich Nový)

Říkej mi to potichoučku (Václav Pokorný, Jiří Mládek)

Poznáte lehce náš rytmus (Leopold Korbář, Jaroslav Moravec)

Jen ten, kdo miluje... (Josef Stelibský, Jiří Traxler)

Znamínko na ramínku (Bedřich Nikodem, Vladimír Fořt)

Probuzení (Václav Vačkář)

bnt attorneys
in cee

KOJOTY NE!

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

ABC MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ KOMEDIEROKOKO